

“मीठे बच्चे- यस दुनियाँमा कुनै पनि सार छैन, त्यसैले तिमीले यसमा दिल लगाउनु छैन, बाबाको याद टुट्यो भने सजाय खानुपर्नेछ ।”

प्रश्न:- बाबाको मुख्य निर्देशन के हो ? त्यसको उल्लङ्घन किन हुन्छ ?

उत्तर:- बाबाको निर्देशन छ- कसैबाट सेवा नलेऊ किनकि तिमी स्वयम् सेवाधारी (सर्भेन्ट) हौ । तर देह-अभिमानका कारण बाबाको यो निर्देशनको उल्लङ्घन गर्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ- यहाँ तिमीले सुख लियौ भने वहाँको सुख कम हुन्छ । कति बच्चाहरूले भन्दछन्- म त आत्म-निर्भर (स्वतन्त्र) छु तर तिमीहरू सबै बाबामाथि निर्भर रहन्छौ ।

गीत:- दिलका सहारा टुट न जाए... ।

ओम् शान्ति । शिव भगवानुवाच, आफ्ना शालिग्रामहरूप्रति । शिव र शालिग्रामलाई त सबै मनुष्यहरूले जान्दछन् । दुवै निराकार हुन् । अब कृष्ण भगवानुवाच भन्न सकिँदैन । भगवान् एउटै हुनुहुन्छ । त्यसैले शिव भगवानुवाच कसका लागि ? रूहानी बच्चाहरूका लागि । बाबाले सम्झाउनुभएको छ- बच्चाहरूको अहिले सम्बन्ध छ नै बाबासँग किनकि पतित-पावन ज्ञानका सागर, स्वर्गको वर्सा दिनेवाला त शिव बाबा नै हुनुहुन्छ । याद पनि उहाँको नै गर्नु छ । ब्रह्मा हुन् उहाँको भाग्यशाली रथ । रथद्वारा नै बाबाले वर्सा दिनुहुन्छ । ब्रह्मा वर्सा दिनेवाला होइनन्, उनी त लिनेवाला हुन् । त्यसैले बच्चाहरूले आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्नु छ । उहादरणका लागि सम्भ्र, रथलाई कुनै कष्ट हुन्छ वा कारण-अकारण बच्चाहरूलाई मुरली मिल्दैन भने बच्चाहरूको सारा ध्यान जान्छ शिवबाबातर्फ । उहाँ त कहिल्यै बिरामी हुन सक्नुहुन्न । बच्चाहरूलाई यति ज्ञान मिलेको छ त्यो पनि सम्झाउन सक्छन् । प्रदर्शनीमा बच्चाहरूले कति सम्झाउँछन् । ज्ञान त बच्चाहरूमा छ नि । हरेकको बुद्धिमा चित्रहरूको ज्ञान भरिएको छ । बच्चाहरूलाई कुनै अड्चन हुन सक्दैन । मानौं, हुलाक आउन-जान बन्द हुन्छ, हडताल (स्ट्राइक) हुन्छ अनि के गर्छौ ? ज्ञान त बच्चाहरूमा छ । सम्झाउनुपर्छ- सत्ययुग थियो, अहिले कलियुग पुरानो दुनियाँ हो । गीतमा पनि भन्छन्- पुरानो दुनियाँमा कुनै सार छैन, यसमा दिल लगाउनु छैन । नत्र भने सजाय मिल्नेछ । बाबाको यादबाट सजाय काटिँदै जानेछ । यस्तो नहोस् बाबाको याद टुटोस् अनि सजाय खान परोस्, फेरि पुरानो दुनियाँमा जाऔं । यस्ता त धेरै गएका छन्, जसको बाबालाई याद पनि छैन । पुरानो दुनियाँसँग दिल लाग्यो, जमाना धेरै खराब छ । कसैसँग दिल लगायो भने सजाय धेरै मिल्नेछ । बच्चाहरूले ज्ञान सुन्नु छ । भक्तिमार्गका गीत पनि सुन्नु छैन । अहिले तिमी छौ संगममा । ज्ञानसागर बाबाद्वारा तिमीलाई संगममा नै ज्ञान मिल्छ । दुनियाँमा यो कसैलाई पनि थाहा छैन- ज्ञानसागर एउटै हुनुहुन्छ । उहाँले जब ज्ञान दिनुहुन्छ तब मनुष्यको सद्गति हुन्छ । सद्गति दाता एउटै हुनुहुन्छ, त्यसैले उहाँको मतमा चलनुपर्छ । मायाले कसैलाई पनि छोड्दैन । देह-अभिमान भएपछि नै कुनै न कुनै भूल हुन्छ । कुनै हल्का कामवश हुन्छन्, कुनै क्रोधवश । मनमा तुफान धेरै आउँछ- प्यार गरौं, यो गरौं... । कसैको शरीरसँग दिल लगाउनु छैन । बाबाले भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झ्यौ भने शरीरको भान रहँदैन । नत्रभने बाबाको आज्ञाको उल्लङ्घन हुन्छ । देह-अहंकारबाट नोकसान धेरै हुन्छ त्यसैले देह सहित सबै कुरा बिर्सिनु छ । केवल बाबा र घरलाई याद गर्नु छ । आत्माहरूलाई बाबाले सम्झाउनुहुन्छ, शरीरबाट काम गर्दा मलाई याद गन्थौ भने विकर्म भस्म हुनेछ । मार्ग त धेरै सहज छ । यो पनि सम्झनुहुन्छ- तिमीबाट गल्ती भइरहन्छ । तर यस्तो नहोस्- गल्तीमा फँसिराख । एक पटक गल्ती भयो भने फेरि त्यो भूल गर्नु हुँदैन । आफ्नो कान समात्नुपर्छ, फेरि यो भूल हुनेछैन । पुरुषार्थ गर्नुपर्छ । यदि घरी-घरी भूल भयो भने सम्झनुपर्छ मेरो धेरै नोकसान हुनेछ । भूल गर्दा-गर्दा नै दुर्गति पाएका हौ नि । कति लामो सिँढी उत्रेर के बनेका छौ ! पहिला त यो ज्ञान थिएन । अहिले नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार ज्ञानमा सबै निपुण भएका छौ । जति हुन सक्छ अन्तर्मुखी भएर रहनु छ, मुखबाट केही पनि भन्नु छैन । जो ज्ञानमा निपुण बच्चाहरू छन्, उनीहरूले कहिल्यै पुरानो दुनियाँमा दिल लगाउँदैनन् । उनीहरूको बुद्धिमा रहन्छ हामी त रावण राज्यको विनाश गर्न चाहन्छौं । यो शरीर पनि पुरानो रावण सम्प्रदायको हो अनि हामीले रावण सम्प्रदायलाई किन याद गरौं ? एक रामलाई याद गरौं । सच्चा पिताव्रता बन्थौ हैन ।

बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गरिरह्यौ भने तिम्रो विकर्म विनाश हुनेछ । पिताव्रता अथवा भगवान्ब्रता बन्नुपर्छ । भक्तले भगवान्लाई नै याद गर्छन्- हे भगवान् आएर हामीलाई सुख-शान्तिको वर्सा दिनुहोस् । भक्तिमार्गमा त कुर्बान जान्छन्, बली चढ्छन् । यहाँ बली चढ्ने कुरा त छैन । हामी त जीवन छँदै मर्दछौं अर्थात् बली चढ्छौं । यो

हो जीवन छँदै बाबाको बन्नु किनकि उहाँबाट वर्सा लिनु छ । उहाँको मतमा चल्नु छ । जीवन छँदै बली चढ्ने, समर्पित हुने वास्तवमा अहिलेको कुरा हो । भक्तिमार्गमा उनीहरूले कति जीवघात आदि गर्छन् । यहाँ जीवघातको कुरा छैन । बाबा भन्नुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्भ, बाबासँग योग लगाऊ, देह-अभिमानमा नआऊ । उठ्दा-बस्दा बाबालाई याद गर्ने पुरुषार्थ गर्नु छ । १०० प्रतिशत पास त कोही भएका छैनन् । तल-माथि भइरहन्छ । भूल भइरहन्छ, त्यसमा होशियारी भएन भने भूल गर्न छोडिन्छ कसरी ? मायाले कसैलाई पनि छोड्दैन । भन्छन् बाबा मैले मायासँग हारें, पुरुषार्थ गर्छु पनि तर थाहा छैन के हुन्छ । थाहा छैन, मबाट यति कडा भूल कसरी हुन्छ । सम्भन्छन् पनि— ब्राह्मणकुलमा यसबाट हाम्रो नाम बदनाम हुन्छ । फेरि पनि मायाको यस्तो आक्रमण हुन्छ जो समभमा आउँदैन । देह-अभिमानमा आउनाले बेसमभ जस्तै बन्छन् । बेसमभकारीको काम भयो भने ग्लानि पनि हुन्छ, वर्सा पनि कम हुन्छ । यस्तो धेरैले भूल गर्छन् । मायाले जोडसँग यस्तो थप्पड लगाइदिन्छ जसले गर्दा स्वयं त हार खान्छन् अनि फेरि क्रोधवश कसैलाई थप्पड वा जुता आदिले हान्न थाल्छन् अनि पश्चात्ताप पनि गर्छन् । बाबाले भन्नुहुन्छ— अब त धेरै मेहनत गर्नुपर्छ । आफ्नो पनि नोकसान गर्‍यो अनि अरूको पनि नोकसान गर्‍यो, कति घाटा भयो । राहुको ग्रह बस्छ । अहिले बाबा भन्नुहुन्छ— दे दान त छूटे ग्रहण । राहुको ग्रहण लाग्यो भने त्यसले समय लिन्छ । सिँढी चढेर फेरि उत्रन मुश्किल हुन्छ । मनुष्यलाई मदिराको लत (आदत) बस्यो भने त्यसलाई छोड्न कति मुश्किल हुन्छ । सबैभन्दा ठूलो भूल हो— कालो मुख पार्नु । घरी-घरी शरीर याद आउँछ । अनि बालबच्चा आदि भए भने उनीहरूको पनि याद भइरहन्छ । तिनीहरूले फेरि अरूलाई के ज्ञान देलान् । उनीहरूले भनेको कसैले सुन्दा पनि सुन्दैनन् । म त अहिले सबैलाई भुल्ने कोशिश गरेर एक बाबालाई नै याद गर्छु । यसमा धेरै सम्भाल गर्नुपर्छ । माया धेरै तीक्ष्ण छ । सारा दिन शिवबाबाको मात्र याद गर्ने ख्याल हुनुपर्छ । अब नाटक पूरा हुन्छ, हामी जानुपर्छ । यो शरीर पनि समाप्त हुनेछ । जति बाबालाई याद गर्छौं उति देह-अभिमान टुट्दै जान्छ अरू कसैको पनि याद हुँदैन । कति महान् लक्ष्य छ, एक बाबा सिवाय अरू कसैसँग दिल लगाउनु छैन । नत्र भने उही सामुन्ने आउनेछ । दुश्मनी हुनेछ । धेरै उच्च लक्ष्य छ । भन्न त धेरै सहज छ, लाखौंमा कुनै एक दाना निस्कन्छ । कसैले छात्रवृत्ति पनि लिन्छन् । जसले राम्रो मेहनत गर्छन्, अवश्य छात्रवृत्ति लिनेछन् । साक्षी भएर हेर्नु छ— कसरी सेवा गर्छु ? धेरै बच्चाहरूले चाहन्छन् लौकिक सेवा छोडेर यसमा लागौं । तर बाबाले परिस्थिति पनि हेर्नुहुन्छ । एकलै छ, कुनै सम्बन्धी छैनन् भने फरक पर्दैन । तैपनि भन्नुहुन्छ नोकरी पनि गर अनि यो सेवा पनि गर । नोकरीमा पनि धेरैसँग भेटघाट हुन्छ । तिमी बच्चाहरूलाई ज्ञान त धेरै मिलेको छ । बच्चाहरूद्वारा पनि बाबाले धेरै सेवा गराइरहनुहुन्छ । कसैमा प्रवेश गरेर सेवा गर्नुहुन्छ । सेवा त गर्नु नै छ । जसको शिरमा जिम्मेवारीको बोभ छ, ऊ कसरी निदाउन सक्छ ! शिवबाबा त हुनुहुन्छ नै जागती ज्योति । बाबा भन्नुहुन्छ— म त दिन-रात सेवा गर्छु, थाक्छ शरीर । फेरि आत्माले पनि के गरोस्, शरीरले काम दिँदैन । बाबा त अथक हुनुहुन्छ नि । उहाँ हुनुहुन्छ जागती ज्योति, सारा दुनियाँलाई जगाउनुहुन्छ । उहाँको पार्ट नै अनौठो छ, जसलाई तिमी बच्चाहरूमा पनि थोरैले जान्दछौ । कालका काल हुनुहुन्छ बाबा । उहाँको आज्ञा नमान्ने हो भने धर्मराजबाट डन्डा खानेछौ । बाबाको मुख्य निर्देशन छ कसैबाट सेवा नलेऊ । तर देह-अभिमानमा आएर बाबाको आज्ञाको उल्लङ्घन गर्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी स्वयम् सेवाधारी हो । यहाँ सुख लियौ भने, वहाँ सुख कम हुनेछ । बानी परेपछि नोकर नभइकन रहन सक्दैनन् । कतिले भन्छन्— म त आत्मनिर्भर छु तर बाबा भन्नुहुन्छ आश्रित रहनु राम्रो हो । तिमी सबै बाबामाथि निर्भर रहन्छौ । स्वतन्त्र भएपछि गिछौं । तिमी सबै निर्भर गर्छौं शिवबाबामाथि । सारा दुनियाँले निर्भर गर्छ, तब त भन्छन् हे ! पतित-पावन आउनुहोस् । उहाँबाटै सुख-शान्ति मिल्छ, तर सम्भदैनन् । यो भक्तिमार्गको समय पनि पार गर्नु छ, जब रात पूरा हुन्छ तब बाबा आउनुहुन्छ । एक सेकेण्डको पनि फरक पर्न सक्दैन । बाबा भन्नुहुन्छ— म यो ड्रामालाई जान्नेवाला हुँ । ड्रामाको आदि, मध्य, अन्त्यलाई अरू कसैले पनि जान्दैनन् । सत्ययुगदेखि लिएर यो ज्ञान प्रायः लोप हुन्छ । अहिले तिमीले रचयिता र रचनाको आदि, मध्य, अन्त्यलाई जान्दछौ, यसलाई नै ज्ञान भनिन्छ, बाँकी सबै हो भक्ति । बाबालाई ज्ञानका सागर भनिन्छ । हामीलाई त्यही ज्ञान मिलिरहेको छ । बच्चाहरूलाई राम्ररी नशा पनि हुनुपर्छ । तर यो पनि सम्भन्छन्— राजधानी स्थापना हुन्छ । कोही त प्रजामा पनि साधारण नोकर-चाकर बन्छन् । अलिकति पनि ज्ञान समभमा आउँदैन । अचम्म छ नि ! ज्ञान त धेरै सहज छ । अब ८४ जन्मको चक्र पूरा भयो । अब जानु छ आफ्नो घर । हामी नाटकका मुख्य कलाकार हौं । सारा नाटकलाई जानेका छौं । सारा ड्रामामा हीरो-हीरोइन कलाकार हामी हौं । कति सहज छ । तर तकदिरमा छैन भने पुरुषार्थ पनि के गर्ला ! पढाइमा यस्तै हुन्छ । कोही फेल हुन्छ, कति ठूलो

विद्यालय छ । राजधानी स्थापना हुनु छ । अब जति जसले पढ्नेछ, बच्चाहरूले जान्न सक्छन् हामीले के पद पाउँछौं होला । धेरै छन् सबै अधिकारी (वारिस) त बन्दैनन् । पवित्र बन्न धेरै मुश्किल छ । बाबाले कति सहजै सम्झाउनुहुन्छ, अब नाटक पूरा हुन्छ । बाबाको यादबाट सतोप्रधान बनेर, सतोप्रधान दुनियाँको मालिक बन्नु छ । जति हुन सक्छ यादमा रहनु छ । तर तकदिरमा छैन भने बाबाको साटो अरू-अरूको याद गर्छन् । अरूमा दिल लगाउनाले फेरि रुन पनि धेरै पर्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— यो पुरानो दुनियाँमा दिल लगाउनु छैन । यो त समाप्त हुनेछ । यो अरू कसैलाई पनि थाहा छैन । उनीहरूले त सम्झन्छन्— कलियुग अभै धेरै समय चल्यो । घोर निद्रामा सुतेका छन् । तिम्रो यो प्रदर्शनी प्रजा बनाउने विहंग मार्गको सेवाको साधन हो । राजा-रानी पनि कुनै निस्कनेछन् । धेरै छन् जसले सेवाको राम्रो सोख राख्छन् । फेरि कोही गरीब, कोही धनवान् छन् । अरूलाई आफूसमान बनाउँछन्, उनीहरूलाई पनि फाइदा त हुन्छ नि । अन्धाको लट्टी (सहारा) बन्नु छ, केवल यो बताउनु छ— बाबा र वर्सालाई याद गरौं, विनाश सामुने खडा छ । जब विनाशको समय नजिक देख्नेछन् तब तिम्रो कुरा सुन्नेछन् । तिम्रो सेवा पनि बढ्दै जानेछ, सम्झनेछन् अवश्य यो ठिक हो । तिम्री भनिरहन्छौं विनाश हुनेछ ।

तिम्रो प्रदर्शनी, मेलाको सेवा बढिरहनेछ । कोशिश गर्नु छ— कुनै राम्रो हल मिलोस् । भन— भाडा दिनका लागि त हामी तयार छौं, तपाईंको अभ् नाम प्रसिद्ध हुनेछ । धेरैसँग यस्ता हल हुन्छन् । पुरुषार्थ गर्नाले ३ पाइला पृथ्वी मिल्नेछ, तबसम्म तिम्रीले साना-साना प्रदर्शनी राख । शिवजयन्ती पनि तिम्रीले मनायौ भने आवाज हुनेछ । तिम्रीले लेख्छौ पनि— शिवजयन्तीमा बिदाको दिन निश्चित गर । वास्तवमा जन्म दिन त एकको नै मनाउनुपर्छ । उहाँ नै पतित-पावन हुनुहुन्छ । वास्तवमा सही छाप पनि यो त्रिमूर्तिको हो । सत्यमेव जयते..... यो हो विजय पाउने समय । सम्झाउनेवाला पनि राम्रो चाहिन्छ । सबै सेवाकेन्द्रका जो मुख्य छन् उनीहरूले ध्यान दिनुपर्छ । आफ्नो छाप निकाल्न सक्छन् । यो हो त्रिमूर्ति शिवजयन्ती । केवल शिवजयन्ती भन्नाले सम्झन सक्दैनन् । अब काम त बच्चाहरूले नै गर्नु छ । धेरैको कल्याण भयो भने कति लिफ्ट मिल्नेछ, सेवामा लिफ्ट धेरै मिल्छ । प्रदर्शनीबाट धेरै सेवा हुन सक्छ । प्रजा त बन्छन् नि । बाबाले हेर्नुहुन्छ सेवामा कुन बच्चाको ध्यान रहन्छ ! दिलमा पनि उही चढ्छ । अच्छा ! मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) यदि एक पटक भूल भयो भने त्यसै समय कान समात्नुपर्छ, अर्को पटक त्यो भूल नहोस् । कहिल्यै पनि देह अहंकारमा आउनु हुँदैन । ज्ञानमा निपुण बनेर अन्तर्मुखी रहनु छ ।
- २) सच्चा पिताव्रता बन्नु छ, जीवन छँदै बलि चढ्नु छ । कसैसँग पनि दिल लगाउनु छैन । बेसमझको कुनै पनि काम गर्नु छैन ।

वरदानः— स्वयम्प्रति इच्छा मात्रम् अविद्या बनेर बाबा समान अखण्डदानी, परोपकारी भव

जसरी ब्रह्मा बाबाले स्वयम्को समय पनि सेवामा लगाउनुभयो, स्वयम् निर्मान बनेर बच्चाहरूलाई मान दिनुभयो, कामको नामको प्राप्तिको पनि त्याग गर्नुभयो । नाम, मान, शान सबैमा परोपकारी बनेर आफ्नो त्यागेर अरूको नाम राख्नुभयो, स्वयमलाई सदा सेवाधारी राखेर, बच्चाहरूलाई मालिक बनाउनुभयो । स्वयम्को सुख बच्चाको सुखमा सम्झनुभयो । यस्ता बाबा समान इच्छा मात्रम् अविद्या अर्थात् मस्त फकीर बनेर अखण्डदानी, परोपकारी बन्यौ भने विश्व कल्याणको कार्यमा तीव्रगति आउनेछ । केस र किरसा (कहानी) समाप्त हुनेछन् ।

स्लोगनः— ज्ञान, गुण र धारणामा सिन्धु बन, स्मृतिमा बिन्दु बन ।

अव्यक्त स्थितिको अनुभव गर्नको लागि विशेष होमवर्क :

- ५) कुनै पनि कर्म गर, बोली बोल वा संकल्प गर तर पहिला चेक गर— यो ब्रह्मा बाबा समान छ ! ब्रह्मा बाबाको विशेषता विशेष यही रह्यो— जे सोच्यो त्यो ग्यो, जे भन्यो त्यो ग्यो । त्यस्तै फलो फादर । आफ्नो स्वमानको स्मृतिबाट, बाबाको साथको सामर्थ्यबाट, दृढता र निश्चयको शक्तिबाट श्रेष्ठ पोजिशनमा रहेर अपोजिशनलाई समाप्त गरिदेऊ ।